

Nu är det dags för årets första nyhetsbrev.

Tack kära medlemmar och givare i Föreningen för Gatubarn i Nepal. Ert stöd är helt avgörande för vårt arbete i detta fattiga land.

Nyhetsbrevet 2024 börjar med att presentera våra nya medlemmar i styrelsen.

Vid årsmötet i april valde Felicia Lilja och Linn Gyllensten att lämna styrelsen. Vi tackar för ett fantastiskt arbete under flera år och kommer att sakna dem

Vi är glada att välkomna 2 nya ledamöter och 1 suppleant.
Peter Marton, Ann-Christin Larsson och Patrik Strandberg.

/ Elisabet Lundberg, ledamot i styrelsen.

Här kommer några rader om mig själv och mina upplevelser på min resa till Nepal.

Jag heter Peter Márton och jag bor i Stockholm Spånga, har fyra barn 3 flickor och en pojke.

Min pappa kom som politisk flykting i samband med studentrevolten i Ungern 1956 och min mamma uppvuxen i ett prästhem så med dessa föräldrars bakgrund så var solidaritet och frivilligarbete en naturlig del.

Jag kom i kontakt med Gatubarn via min arbetsgivare Pantbanken Sverige som under en längre period varit engagerade i föreningen på olika sätt.

För oss som företag och mig som anställd så är det sättet som föreningen arbetar det centrala dvs att de insamlade medlen verkligen går till dom som behöver det.

Att vi som företag också skickar ner vår personal till Nepal för att själva få se vart pengarna går är ett mycket bra sätt att hela tiden hålla vårt engagemang levande.



Jag hoppas att jag genom mitt engagemang i styrelsen kan fortsätta att bidra till att bekämpa fattigdom och stärka kvinnor och barns rättigheter i Nepal.

Infobrev nr 1, Maj 2024



Jag har under våren besökt Nepal själv och under denna resa ännu mer förstått vilket fantastiskt arbete föreningen gör på plats och hur viktigt vårt stöd är.

Under min resa så hade jag förmånen att både träffa bybor i Khari som under en svår tid fått hjälp till självhjälp och nått framgångar med ett bättre liv men också unga kvinnor som vuxit upp och fått utbildning och nu själva bidrar till att förändra sitt samhälle.

Bit för bit så kan vi tillsammans göra skillnad för människorna i Nepal och jag är stolt över att få vara en del av detta.



Eva berättar:

Hälsningar från Sabina. Efter att ha vuxit upp på vårt flickhem kunde hon för två år sedan flytta hem till sin storebror som ordnat ett eget hem. Sabina går nu i klass 12, motsvarande sista året på gymnasiet. Hon drömmer om att bli förskollärare. Hon är tålmodig, konstnärlig och ska förhoppningsvis klara sin examen i maj. Om hon gör det och vill gå vidare står vi för utbildning i pedagogik. Vi hoppas att hennes bror inte sätter käppar i hjulet.

Hjälp mig att hålla tummarna för Sabina!



Grattis på födelsedagen, Priyanka.

För att fira valde Priyanka att handla kläder till barnen på hemmet i Shantinagar.

Ringar på vattnet, fler ungdomar som hjälper de yngre. Precis den effekt vi önskar. Tack Priyanka för att du bryr dig om våra yngre barn. Och igen GRATTIS.



Infobrev nr 1, Maj 2024

Hälsningar från Anisha som växt upp på flickhemnet och i höstas började sin utbildning inom Tourism & Hotel Management.

En utbildning som varvar teori och praktik ända från start. Anisha är nöjd med sitt val och vet att turismsektorn ger bra jobbmöjligheter i Nepal.

**Vilken makalös spurt**

Tack till alla våra kära medlemmar. Det var helt otroligt vilken fantastisk hjälp ni gav i december. Vi klarade vårt insamlingsmål för 2023 och underskottet blev mindre än befarat.

Vi visste redan flera år i förväg att vi skulle ha höga utbildningskostnader åren 2022 - 2026 och lade undan till en buffert. Barnen har blivit ungdomar och det går bra i deras utbildningar. Tack vare er fantastiska spurt gick vi i mål även 2023. Största tacket till er alla som har ett hjärta för våra barn och ungdomar i Nepal.

På bilden ett av de barn ute på landet där vi haft byprojekt och ännu hjälper till med skolböcker för de allra fattigaste.





Chhori.

Min man Tero (Styrelseledamot i "Gatubarn i Nepal") blev introducerad till Chhori via Eva (grundaren av "Gatubarn i Nepal") hösten 2017.

Hans hjärta blev genast fast. Denna glöd spreds sedan vidare till mitt hjärta då jag kom dit hösten 2018.

2 ggr per år har Tero tillsammans med den grupp han har haft med sig varit och hälsat på på sheltret hos Chhori.

Förtroendet och vänskapen har växt sedan dess.

De senaste resorna som jag har varit med, våren -23 och våren -24, så har jag tillbringat några dagar till en vecka och bara varit på Chhori och umgåtts med flickorna och personalen. Sett hur vardagen fungerar och fått ta in atmosfären.

Chhori har ett skyddsboende för barn och unga kvinnor som på olika sätt utsatts för sexuellt och annat våld. De har också uppsökande verksamhet för att försöka hjälpa flickor/kvinnor från prostitution ofta gömd bakom ett vanligt "massageinstitut".

Vi fick följa med på 2 sådana besök och det var ingen rolig upplevelse. På det ena stället var det slagsmål mellan 2 kvinnor som bråkade om en kund och en 3 årig flicka fanns där med sin mamma. På det andra stället satt 3 unga kvinnor i skinnjackor, sminkade och i högklackat under täckmanteln att de var "vanliga" massörer.

Vi har nu påbörjat ett projekt med faddrar för flickorna på sheltret, där vänner från Sverige som besökt Chhori (eller vem som helst) tar sig an och lovar att stötta Chhori med en valfri summa. Tanken är att det blir långsiktigt och faddrarna får då en "egen flicka" med bild, hennes livsberättelse, drömmar och hur det går för henne. Pengarna går till Chhori's skyddsboende så att den kan få fortsätta vara en trygg plats för dem som är där nu men också för flickor/barn som kommer dit i framtiden.

Chhori kämpar hela tiden med ekonomin då de är helt beroende av medel från frivilliga. De har inget stöd från staten men på detta sätt kan de få en viss "grundplåt" som de kan räkna med kommer varje månad.

Fadderskapsprogrammet kommer givetvis inte att täcka alla kostnader för att driva sheltret men ger en viss trygghet då de vet att det är långsiktigt.

Idag finns det (när vi var där i slutet av april) 18 flickor och 2 barn. Det finns möjlighet för dig som är intresserad att vara med och bli "fadder" eller bara om du vill veta mer.

Kontakta i så fall Susanne Lehtonen på susanne_lehtonen@hotmail.com eller 070-3874215. Eller någon i styrelsen för Gatubarn i Nepal.

/ Susanne Lehtonen

Ett "Chhori" fadderbarns berättelse:

Hur skall jag berätta om mitt liv som varit en kamp...jag vet inte hur jag har överlevt tills nu med så många olyckor och hemskheter i livet.

Jag föddes i en väldigt fattig familj som var utbildade. Pappa brukade dricka alkohol och slå mamma och oss barn. Mamma gjorde vad hon kunde för att samla mat som hon gav oss.

En dag slog Pappa ihjäl mamma och hela vår värld vändes till ett totalt mörker, då var jag mellan 3 och 4 år. Efter att pappa mördade mamma så grät vi barn väldigt mycket. Polisen kom till vårt hem men byborna var inte särskilt stöttande så mammas död blev konstaterad som naturlig. Efter det fanns det ingen som kunde få fram mat vilket gjorde att vi fick gå hungriga i flera dagar utan att ha något att äta. Vi var 6 syskon och jag var den femte.

För att överleva var jag tvungen att stjäla mat från grannar och där jag kom åt och för det fick jag utstå mycket stryk. På grund av ständig hunger och avsaknad av kärlek och omsorg från min mor så grät jag mycket. Bortsett från mat så längtade jag efter kärlek och omsorg från min mamma, i stället misshandlade pappa mig mer och mer. Han misshandlade mig så mitt ben gick av och han kastade mig i djungeln (tog mig dit och lämnade mig där). Än idag har jag problem med mitt ben.

En man fann mig i djungeln och tog hand om mig i några år.

Då började jag utforska olika möjligheter och platser för min överlevnad. Som 7-8 ring stannade jag hos en familj och vallade deras getter. Dom behandlade mig inte bra dom heller. Dom slog mig ofta och gav mig heller inte tillräckligt med mat.

Jag blev våldtagen av husägaren, hans son och andra under den tiden. Då var jag väldigt förtvivlad och grät mycket över smärtan och situationen jag befann mig i. Jag fick inte chansen att vara barn och uppleva barns rättigheter och glädje.

En vän förslog att jag skulle ta mig till Kathmandu så jag lämnade byn. Men jag var inte bekant med Kathmandu så jag stannade (kom till) Nuwakot (granndistrikt till Kathmandu).

Jag arbetade på en byggarbetsplats där jag fick bära sand och sten. De manliga arbetarna brukade plåga mig och jag kände mig obekväm. Med hjälp av en kvinnlig medarbetare så lämnade jag byggarbetsplatsen och började jobba på ett lokalt hotell. Där blev jag illa behandlad av fulla gäster.

Under tiden på hotellet blev jag tvingad att gå med en man i 30 årsåldern och bli hans fru. Jag var inte redo för det för jag var bara 13 år men redan blivit utsatt för så mycket sexuella övergrepp och våld.

"Svärmor" och min "man" brukade slå och tortera mig, de skällde på mig hela tiden. Jag fick inte lämna hemmet. Förutom fysiskt våld så blev jag våldtagen av en 30 årig man varje dag. Jag fick uppleva mycket sexuellt våld redan som barn. Jag blev våldtagen första gången vid 6-7 ålder, sedan pågick det hela tiden.

En dag fick en socialarbetare från Chhori se hur svärmor slog mig. Hon kom för att fråga hur det var och var villig att höra min berättelse. Hon hjälpte mig att komma Chhoris skyddsboende i Nuwakot och därifrån kom jag senare till Chhoris skyddsboende i Kathmandu